

# Nejen jak, ale i o čem

## Navštívili jsme 17. tvůrčí dílnu mladého amatérského divadla FEMAD 1989

**Co se nosí? Všechno. Ale neznamená to, že můžete chodit v čemkoli. A platí to nejen pro paní Módu, ale i pro naše současné amatérské divadlo. To se však daleko víc než móda snaží vycházet z potřeb a požadavků svých tvůrců i diváků než z povrchní líbivosti.**

Ve dvou zářijových víkendech se i letos Libice nad Cidlinou stala hostitelem Festivalu mladého amatérského divadla – 17. ročníku tvůrčí dílny, kterou společně pořádají Středočeské krajské kulturní středisko, odbor kultury ONV a OKS Nymburk, MěNV Poděbrady, MNV Libice n. C., KaSS Poděbrady a Střediskové kulturní zařízení Libice n. C. Pořadatelů je jen zdánlivě mnoho – jejich počtu odpovídá i množství divadelních představení a kvalita seminářů.

**Představení bylo letos šestnáct a skutečně každé z jiného soudku. A o to pořadatelům také šlo: představit nejzajímavější, nejinspirativnější inscenace, které v průběhu posledního roku na čs. amatérských prknech vznikly.** A na rozdíl od minulých ročníků FEMAD pozvat do Libice jen ty, které se nepředstavily na našich vrcholných přehlídkách – v Hronově, Kaplici, Písku, Chrudimi apod. Záměr sice nakonec nevyšel na sto procent (např. inscenace Rózewiczovy hry *Stará žena vysedává* – divadlo AHA! Lysá nad Labem – byla součástí doplňkového programu letošního 59. Jiráskova Hronova), ale přesto většina účastníků byla nadmíru spokojená. Kromě našich amatérů se představilo také Studentské divadlo Moskevské státní Lomonosovovy univerzity a tři profesionální inscenace, respektive Otevřená divadelní společnost Umělecké agentury SKKS Praha s pohádkou *O perníkové chaloupce* a královéhradecký Drak s *Prodanou nevěstou* a s *Mlýnkem z Kalevaly*.

vuje a vytváří tak trochu začarovaný kruh: Mnohé jevy ve společnosti můžeme z jeviště přesně pojmenovat, a najednou zjišťujeme, že je ale potřeba něco víc. A nevíme co. Snad nejbližší se k podstatě dostal trnavský Disk s inscenací TANAP, v níž právě útočí na naše pocity v současnosti, na problémy společnosti a jedince ve společnosti.

**Zajímavými inscenacemi hýří FEMAD každý rok, takže to účastníky seminářů, z nichž mnozí sem jezdí již řadu let, ani nepřekvapuje. Přesto však letos na ně jedno velké překvapení čekalo: ve formě besed a diskusí.** V minulých letech lektori a účastníci seminářů, samí divadelníci, společně usedali, aby jednotlivá představení rozebrali, našli jejich klady i zápory, dokázali se dobrat poselství té které inscenace. Ovšem stejný model diskusí se uplatňuje i na dalších přehlídkách, třeba na Jiráskově Hronově, a pro mnohé, zvláště zkušenější divadelníky, jde pak o besedy takřka zbytečné, protože si svůj názor dokáží bez pomoci jiných divadelníků vytvořit sami. Takže letos v Libici spolu s divadelníky usedali i další odborníci – psycholog, sociolog, filozof, muzikolog, estetik, tedy takoví, jejichž profese či zaměření není úzce vázáno na divadlo, ale v širším kontextu mají co k zhlédnutým představením říci. A jejich názory, byť s nimi vždy divadelníci nesouhlasili, byly v každém případě cenné, a zvláště cenné v souvislosti s problémy, s jakými se naše amatérské divadlo v současné době potýká.

Co se tedy v současné době nosí? Jak už jsme upozornili v úvodu, vlastně všechno. Pražská Lucerna se prezentovala u nás vlastně neznámou Genetovou hrou o krutosti Služky, a to vlastně bylo jediné ryze interpretační divadlo v obou víkendech. Ostatní soubory hledají v poslední době svou tvář především prostřednictvím divadla autorského, ať již hraného podle pevného scénáře nebo takového, které sází především na improvizaci. K té se ve svých záměrech snad nejbliž dostalo Průmyslové divadlo z Dolních Břežan v inscenaci Hraním ke hře.

Každá z inscenací si našla své příznivce a nadšence. I když zase (s výjimkou Prodané nevěsty a Královny Koloběžky zahrané dětským souborem z Mělníka) žádná nebyla přijata zcela bez výhrad, ne každá byla zcela publikem, jež přitom tvoří zkušení divadelníci, vždy pochopena. To je ovšem rys, který se právě v našem amatérském divadle v posledních letech silně proje-

Kdo se zabývá divadlem, a to platí i pro vojenské kolektivy zájmové umělecké činnosti, potýká se s podobnými starostmi. A zkušenosti Středočechů v tomto směru mohly být zajímavou inspirací. Vždyť metodik SKKS dr. Milan Strotzer může doložit na konkrétních výsledcích, jimiž jsou například krajské přehlídky, že úroveň amatérského divadla v tomto kraji postupně roste, že zatímco v jiných krajích existují tzv. špičky a pak dlouho nic, ve Středočeském kraji je kvalitních souborů s dobrými výsledky celá řada.

**V naší armádě existuje v posledních letech značné množství divadelních souborů – divadel „malých“ i „velkých“, souborů působících třeba jediný rok (i méně), i těch, které již mají za sebou dlouholetou tradici. I ony se však v poslední době potýkají se stejnými problémy, hledají svoji tvář – formálně i obsahově. A měly by tedy také hledat cesty, jak ji najít.** Zuzana BERANOVÁ